

Délvidéki Ifjuság

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónap elején.

Előfizetési ár 1 évre 2 pengő.
Előfizetési csekkszám: 21377

Felelős szerkesztő és kiadó:
MIKLÓSI LÁSZLÓ,

Szerk. és kiadóhivatal: Szeged
Boldogasszony-sugárút 61. szám.
Hivatalos óra kedden 12—1-ig.

Az ifjuság szavalókórusa 1936-ban.

Minden párt programjában benne van, róla beszél minden szónok, akinek más nem jut az eszébe. Az ujságok külön rovatot nyitnak számára, ankétek, és diák-parlamentek szövögetnek hímes álmokat sorsa jobblétéről. Langyos, kenetteljes szavak tömjénfüstje lengi körül őket és ígéretek manna-esője hull rájuk...

Persze, az ifjuságról beszélek, azaz inkább az Ifjuságról, amelyik hetven éve állandóan a nemzet »díszvirága«, másfél évtizede »hivatva van a magyar feltámadás harcát megvívni« és amelyik — last not least — »hagyományos fegyelmességgel áll a magyar állameszme szolgálatában.«

Ezt mindenki tudja, csak azt nem látja senki sem, hogy hol vannak, élnek-e, vagy halnak? Mert gyenge hangjukat nem hallja senki, nem féli senki...

Tizenöt év alatt egyetlen eredményt ért csak el, hogy jeltöz adott egyes kiváltságosoknak, újat, divatosat, meglehetősen ritkát. Így élnek ma köztünk az ifjuság barátai, az ifjuság képviselői, az ifjuság miniszterei, az ifjuság főpapjai!... Ezen kiváltságok mellett van még egy csoport: az ifjuság vezeterei. Csak ha próbáljuk megszámolni őket, akkor dermed meg bennünk a vér. Ahol ennyi vezér — talán mindannyi jószándékú, tehetséges vezető — szava szerint él, igyekszik, harcol a szerencsétlen magyar ifjuság: akkor hány tábor, hány egyesület, hány jelszó, hány jelvény, hány szalag és sapka ver éket a magyar fiatalság egyesülése közé, összefogása elé?

Hát hogy legyen hangja, hogy legyen ereje, becsülete annak az ifjuságnak, amelyik száz apró részletcélért folyó küzdelmében minden lépésével messzebb kerül a közös, az egyetemes, a mindannyiunknak szent és mindenekfeletthaladó céljától: az új honfoglalástól?!

Ne álltassuk magunkat: ma nem nevezheti ifjuságnak magát az a réteg, amelyiknek nincs hangja. Az ifjuság hangja minden időkben a nemzetek éltető, kelesztő kovásza volt s az is

marad ezután is. Az ifjuság hangja mindig megvolt, de hatóereje, átütőképessége csak akkor, ha a hangja erős volt és félelmetes. Nem tüntető morajlásra, nem lármás diákcsínyekre gondolok, s nem sötét, félelmetkeltő sutto-gásokra. Csak arra gondolok, hogyha száz és egynéhány évvel ezelőtt az ifjuság is olyan jelentéktelen tényező lett volna, mint ma, de-hogy csináltak volna a márciusi szabadság-apostolok történelmet!

Hogy pedig csináltak, annak az az oka, hogy akkor mindenki szeme rajtuk függött. Ők írták az ujságokat, ők beszéltek magyarul, ők palántálgatták az irodalom első hajtásait, ők harsogták bele a jog szavát az akkori világba, ők nyújtottak kezét először a jobbágnak, ők hirdették, hogy az is ember, sőt testvér.

Féltek is tőlük. Több szem figyelte az országgyűlési ifjakat, mint a követeket. A megmozdulásuk utóljára egyesítette ellenük egy táborba a régi világ élemedett hangadóit, de a hangjuk szavára jerikói falként omlott össze minden, ami már idejét múlta, ami már nem felelt meg a magyarság céljainak.

...Ma pedig, az országrablás 16. esztendejében, a »kovász«, a »jövendő zálogai«, a »leendő vezetők« tábora csendes, mint a temető. Nem hall róluk senki. Nem érdekes a soruk, az életük, a reménytelenségük, a haladásuk. Egy-egy hang felsikolt: most Kecskeméten egy éjbevesző kiáltás, Szegeden egy süket füleket ostromló írás, Pesten egy halálraszánt memorandum — — aztán újra csend, némaság, temető.

Pedig több mint tízezer egyetemi hallgató van ma is. Százezerre tehető azok száma, akik az utóbbi tíz évben kerültek ki diplomával a kezükben a sok Alma Mater kapuján. Ennyi fiatal lélek, ennyi érces hang hogy veszhet el egy maroknyi országban? Akármilyen nagy nálunk a közéleti tülekedés, az idegen fajok reklámlármája, a felszínen úszó dúskáló vékony réteg mulatság-zaja: százezer ember szavaló-

kórusának hangja nem veszhét el egy nyolcmillió népi orcseszterében.

Vagy... vagy talán ott van a hiba, hogy mindenről beszélhetünk, csak az ifjúság szavalókórusáról nem? Hát van itt közös szöveg, van itt egy közös vezető? Van itt közös pódium, ahonnan a panaszzavát beharsoghatja a köztudatba?

Tudjuk, hogy nincs s a mai állapot mellett nem is lehet. Mikor csupán egyetlen egyetem szerencsétlen fiatalságát 25—30 különböző egyesület húzza szerteszét, amikor minden agilis, vagy törtető egyén mellé azonnal külön csoportoska kristályosodik, amikor a nagy egyesületek elvesznek a bürokrácia és a sablonok szövevényében és az egymással való versengésre már nincs is erejük. Versengenek egymással a taglétszám statisztikákkal, de a változástól, az apadástól való félelem miatt nem mernek fellépni a közömbös vagy fegyelmetlen tagjaikkal szemben. Eredményeik látzateredmények, a mögöttük lévő »tömegek« Potemkin falak.

Ne legyünk túligényesek: talán nem lehet a fiatalságot maradéknélkül egy bárkában átmenteni a mai iszonyú viharok vízözönén. De nem tudunk mentséget találni arra, hogy közös célért küzdő, közös fajból származó, Krisztus hitét követő fiatal magyar értelmiségiek miért vannak elvileg alig mást valló, alig megkülönböztethető célért küzdő más-más egyesületben?

Az idők kereke gyorsabban forog, mint az elmúlt években. Borongó lélekkel, nehéz sejtésekkel nézünk az eljövendő súlyos évek elé, amikor ismét mérlegre tétetnek és megmértenek a világ népei, amikor ismét hely jelöltetik ki számukra a Nap alatt, amikor talán hosszú időre sarzsit kapnak a nemzetek és jogot kapnak az élethez, vagy jogcímét az elpusztuláshoz. Vigyázzunk! Minden nemzet annyit ér, amennyit a fiatalsága. Ha mi nem látjuk azt, hogy három ország minden igyekezete az, hogy az ott élő ifjúságunkat közömbösítse, ha mi nem látjuk azt, hogy minden egyesülés felé indulásunk az ellenségeink gáncsoló lábával találkozik, — akkor nyissuk ki legalább a szemünket és nézzük meg, hol állunk? Nézzük és lássuk: volt-e valaha magyar ifjúság mélyebben, mint mi? Volt-e magyar ifjúság súlytalanabb, mint mi? Volt-e magyar ifjúság széttagoltabb, mint mi?

Ma minden erőnkbe vetett hit homokra épül, hisz azt sem tudjuk, hányan vagyunk? Sígy akarunk győzni?

Jegyezzük meg: soha átütő erő nélkül győzelmet nem vívott ki senki. Az átütő erő kulcsa pedig az összefogásban van.

Nem szabad hát csodálkoznunk, ha nincsen sikerünk, nincsen hangunk. Össze-vissza kiabáló, sokaság hangja elől becsukják az ablakot.

De mi az akadálya annak, hogy összefogjon a magyar ifjúság legértékesebb, hangadásra született része? Talán nincs is? Ha van is, csekély. Valami kevés hiúság, amit a százeres tömeg kétezernyi »vezetőjének« le kell győznie, mikor belátják, azt, hogy egységesen még beosztottként is sokkal előbbre vihetik a mögöttük lévő ifjúság ügyét, ha az egy zászló alatt, egy vezető szavára, egy jelszó és egy jelvény diadalrajtásáért harcolnak.

Most még egymásra találhat az ifjúság. Válltelve, egy acélfrontba kovácsolva, egy szöveget harsogva, nem koldulva, de nem is diktálva, mint a magyar Jövő szavalókórusa, beharsoghatja a bomladozó világ zajába a tisztultabb jövő harci dalát, amelyben munkát, levegőt, megbecsülést, életet kér feszülő energiája számára — életet, mely már nem is az ifjúság életét, de a nemzet életét jelenti!

Dr. Csányi György.

Használt egyetemi, főiskolai, közép és elemi iskolai könyveit magas áron megvesszük

**SZENT ISTVÁN
TÁRSULAT**

Kárász-utca és Dugonics-tér sarok. —

Fürdődresszek, övek, sapkák, napszemüvegek
legolcsóbban

LÁSZLÓ ÁRUHÁZ

Tisza Lajos körút 38. Egyetemi hallgatóknak 3
százalék külön engedmény.

Hazai angol és francia női és férfi divatkelmék,
Selyemkülönlegességek. Írlandi és rumburgi len-
vásznak és minden néven nevezendő textilanyag
legnagyobb választékban. **Figyelem!**

Garantált angol Crombie

téli kabátok és más legelsőbb rendű angol gyárt-
mányú őszi és téli ruhászöveim
raktáramra megérkeztek.

KETTING LAJOS

divatáruháza Szeged, Tisza Lajos körút
(Püspök-bazár) Telefon: 26—87.

Americanás sapka 5.80 P.
jelvények, mellszalagok

KRIERNÉL

Szeged, Klauzál-tér 5. szám.